

9.

Když se za fyzikářkou zavřely dveře, Michala Vonášková se otočila na Mirka:

„Nezapomeňte, že ve dvě máme být v jídelně, abysme se dohodli s Hovorkou na těch filmech.“

„Jasně. Doufám, že vy už máte vybranou nějakou šíleně romantickou lovestory.“

„Bez obav, Mirečku.“

Když se konečně tým Mirekraftu vyhrnul na chodbu, museli se jako vždy proplétat mezi tou zmatenou havětí, což pro ně byla stvoření od primy po tercii (kvartu už brali, jelikož tam se už vyskytovaly i obstojné holky). Nahrnuli se do Alcatrazu (tak říkali šatnám, jelikož jejich čelní stěnu tvořily mříže), přezuli se a hurá z toho příšerného baráku ven. Ve skutečnosti byl pro ně ale příšerný jen od přízemí po střechu, jelikož tam byly třídy, sborovna, ředitelna a podobně nepřátelské věci. Suterén naopak uznávali jako super doupě.

„Hele, volové, Klečil,“ ukázal Martin Voříšek na vytáhlou černou postavu opřenou o lampu veřejného osvětlení.

„No nekecej, fakt.“

Vysoká endermanní postava se odpoutala od sloupu a mávla na ně. Že by tak zabrali ti jejich keramičtí mobové? Má pro ně diplom?

„Zdravím minecraftáckou sebranku,“ oznámil, když kolem něj udělali kruh.

„Hele volové, Klečil,“ ukázal Martin na vytáhlou černou postavu opřenou o lampu veřejného osvětlení.

„Viděls ty naše moby?“ vyhrkl Mirek.

„Jo. Docela hustý. A přinesl jsem vám odměnu za první místo.“

„Fakt?“ rozzářily se oči Hyndrychovi.

Klečil sáhl do kapsy a podal Mirkovi flashdisk s logem Minecraftu, kterých měli ve firmě plnou skříň.

„A to je jenom jeden pro nás všechny?“ ozval se zklamaně Kuba.

„Klidně vám donesu všem. Ale tohle vám dávám kvůli úplně něčemu jinému. Je tam nová upravená verze MC. Tak jsem myslel, že vy jako staří ostřílení minecraftoví vlci byste to mohli otestovat a pak mi říct, jestli je to vůbec k tomu, nebo ne.“

„No to je super,“ zářil nadšením Mirek.

„Je to vylepšený o Kouzelníka a Čarodějku.“

Martin pískl.

„Tak to bude fakticky hustý. A jsou nepřátelští, neutrální nebo užiteční?“

„Kouzelník je nepřátelský a čarodějka ošklivá. Jinak asi neutrální.“

„Co na něj funguje, na toho kouzelníka?“

„To budete muset zjistit sami. Ale zabíjet ho ani nemusíte. Stačí, když z něj dostanete speciální kouzlo.“

„A to dělá co, to kouzlo?“ zeptal se Mirek.

„To uvidíte, až ho získáte. Teda pokud se vám to podaří.“

„To si piš, že se nám to podaří.“

„Otevře vám to úplně novéj, magickej level.“

„Super,“ hlesl Martin.

„Hlavně to ale chce nějakou normální mašinu, a ne žádněj šrot,“ pokračoval Klečil a dal si ruce do kapes. „Grafika Open 2.0, alespoň 64bitový procesor, nejlépe čtyřjádrový, 2 giga RAM...“

„Bez obav,“ přerušil ho Mirek. „Sjedeme to ve školním sklepeš přes ten novéj comp. To je fakt dělo.“

„Tak jo. Přěji vám příjemnou zábavu,“ řekl jejich minecraftový guru a klátivou chůzí s máchajícímá rukama se vydal alejí k parku. Vypadal opravdu jako enderman.

Stáli tam a zírali za ním, jako by se pořád nemohli vzpamatovat z toho, že zrovna je potkalo takové štěstí. Z hypnózy je probrala až Michala.

„Hele a doufám, že máte připravenej nějakej svůj seznam pro toho Hovorku. Ne že mu tam něco vrazí sexta. My jsme hlavní pořadatelé.“

Mirek se k ní otočil:

„Toho Hovorku budete muset zmáknout samy, my teď máme úplně jinej program,“ řekl a svíral v ruce flešku od Klečila.

„Cože? No na to zapomeňte. Vy tam v ty dvě nejdete?“

„Ti říkám, že máme daleko důležitější úkol. Vyberte to za nás.“

„No ale vždyť jste u toho chtěli být, aby nám tam nedal nějaký přiblblý sociální dramata ze Sibíře nebo dokument o chovu koní.“

„Hele..., fakt to nejde,“ přidal se k Mirkovi Milan Hyndrych.

„Takže vám nebude vadit, když si tam dáme všechny čtyři díly Stmívání, nebo...“

„Ses asi pomátla, ne? Mrskněte tam aspoň jedny Transformers a poslední Avengers.“

„Trhněte si nohou,“ řekla uraženě Michala a odkráčela s nosem nahoru.

„Tak jdem na to, ne?“ rozhodl Mirek.

10.

Údržbářský kutloch v suterénu s nápisem *Školník* vyplňoval jeden stůl, židle, skříň, velká regálová police s náradím a v neposlední řadě neproniknutelný cigaretový kouř.

„To máte nějaký dopletený, ne?“ podivil se školník Jan Pešík, když je spatřil ve dveřích. „Dyť chodíte dycky úterky a čtvrtky. A pokud vím, tak dneska je středa.“

„No to jo,“ uznal Mirek, „jenže dneska máme absolutní bombu a potřebujeme ji odzkoušet. Byli jsme totiž vybráni jako testovací skupina těch nejlepších z nejlepších.“

„A to nemůžete sakra odzkoušet zítra?“

„Právě že nemůžeme. Čekaj na to vývojáři v Londýně.“

„No to se podrž. A vybrali si zrovna vás, jo?“

„No dyť říkám, že jsme nejlepší v celý Evropský unii.“

„Tak jo,“ zvedl se neochotně školník. „Tak pojdte.“

11.

Michala Ambrosová z DigiSoftu už v sobě měla třetí aspirin od rána a její teplota přitom klesla jen o půl stupně. Byla unavená, malátná a měla pocit, jako by její ruce i nohy byly z plastelíny. Trochu ji mrzelo, jak striktně včera Jardu Klečila odmítla. Nezasloužil si to. Jenže jí fakt bylo děsně blbě a jenom sledovala hodinky, kdy bude konečně konec. A do toho ten nešťastný Klečil z vývoje. Jestli by prý nešla na kafe. Šla by. To je jasný, že by šla. Sakra vždyť na to čekala už dva měsíce, kdy ho to konečně napadne. Šla by. Ale úplně jiný den a v úplně jiné kondici. A ne když se jí motala hlava a měla horečku.

Teď si říkala, že to asi nezvládla. Mohla mu to taky říct jinak, nějak mírněji. Možná měla říct, že dnes ne, ale třeba příští týden určitě ano. Přemýšlela o tom, že by mu napsala mail. Ale nakonec to neudělala.

12.

Všech šest mobů seřazených pěkně na polici zadní stěny počítačové učebny sledovalo přípravy šesti členů Mirekraftu.

„Doufám, že to pojedem v multiplayeru,“ řekl Kuba Vízner a zapnul počítač v poslední lavici, u kterého vždycky sedával.

„Jasně, že jo,“ odsouhlasil Mirek. „Ale natáhnem to na server, ať to nemusíme instalovat na každéj comp zvlášť.“

Dveře se rozletěly a do učebny vpadla Kristýna Lomská.

„To jsem si mohla myslet, že vás najdu tady.“

„Blahopřeji k tvým detektivním schopnostem,“ prohodil Milan.

„Vy jste teda fakt úplně pitomí, jestli nás v tom chcete nechat samotný,“ vyhrkla Kristýna a dala si ruce v bok.

„Ježíšmarjá, Lomská, nevyšiluj a zklidni hormon,“ ozval se Mirek a zasunul flešku do USB portu. „Vonáškový jsem dal jasný instrukce. Musí tam být aspoň jedny Transformers a Avengers. A horor. Nejlépe španělskej.“

„A možná nějaký poslední Saw,“ doplnil Kuba a zapnul svůj počítač.

„Jo..., to určitě. Na ty vaše hnusný brutality zapomeňte. Co ty, Ondro?“ otočila se na Ondřeje Tichého. „Ty taky nemůžeš?“

Všichni věděli, že Ondra je v tomto případě nejslabším článkem Mirekraftu. A dobře to věděla i Kristýna, protože byl nejslabším článkem právě kvůli ní.

„No..., podívej, Týnko..., my tu teď fakt máme něco děsně důležitýho,“ řekl rozpačitě Ondra.

„Jóó? A neříkals náhodou, že při té filmové noci chceš mít spacák vedle mě?“

Ondra mlčel, zatímco barva jeho uší se měnila na červenou.

„Tak víš co, Ondrášku? Ručím ti za to, že ten tvůj pitomej spacák bude přesně na opačný straně tělocvičny. Co straně..., v opačném rohu.“

„Ale, Týnko...“

„Úhlopříčně opačným,“ dodala ještě našťavaně Kristýna a vykráčela z učebny, přičemž za sebou nezapomněla třísknout dveřmi.

„Tak to bysme měli,“ oznámil Mirek a sedl si za stůl k počítači, zatímco Ondra pořád hleděl na dveře, ve kterých zmizela ta, vedle níž měl mít v pátek v noci svůj spacák.

13.

„Tak to je fakt megahustý,“ hlesl Milan Hyndrych, když se ocitli konečně uvnitř.

Byli zvyklí na krajinu, hory a údolí, skály, stromy, jezera a řeky, jeskyně a doly. Jenže v Klečilově mapě se ocitli ve městě.

„Tak, pánové, tohle je fakt maso,“ prohodil Kuba Vízner z poslední lavice.

Mírek s Martinem seděli v té první vedle sebe a ostatní ve druhé.

„Má to aspoň výhodu, že si nemusíme budovat příbytek. Počítám, že většina z těch baráků bude neobydlených.“

„Hele, tamhle je Lomikarova univerzita nebo co,“ upozornil Martin na vysokou věžovitou budovu.

„Chtěls asi říct Lomonosova.“

„To máš jedno.“

„Rozdělíme se na dvě skupiny,“ rozhodl hned Mírek. „Já tady s Vořechem půjdeme na průzkum a vy ostatní zatím seženete nějaký zbraně.“

„No to seš teda dobrej,“ ohradil se Milan Hyndrych. „Abysme se tady dostali k nějakýmu matrošu, budem muset nejprve prokopat chodník.“

„Možná najdete někde už hotový luky a meče.“

„To pochybuju. Ale zkusit to můžem.“

„Určitě v nějakým baráku bude truhla a tam by fakt mohlo být něco hotovýho,“ přesvědčoval je Mírek.

„Sakra, nemáte pocit, jako by se nám ta zem pod nohama trochu vlnila?“ zeptal se Ondra. „Jako by byla na vodě nebo co.“

„Asi to Klečil nemá ještě vychytaný. Je to nějaký nestabilní,“ vyhodnotil to Mirek.

„My jdeme k té Lomikarově univerzitě a vy to vezměte opačným směrem. Třeba k té egyptské pyramidě.“

„Počkejte... Možná by bylo dobré vytvořit mapu, jinak se ztratíme,“ navrhl s obavami v hlase Ondra.

„Jo. To je super nápad. Akorát nevím, kde tady v tom betonu budeš hledat cukrovou třtinu na výrobu papíru a železnou rudu na kompas.“

„Já si ale myslím, že opravdu bude stačit prolízt pár baráků a všechno, co potřebujeme, najdem.“

„Hlavně se postarejte o ty zbraně.“

„Hele, volové..., viděli jste vzadu tu Ikeu?“ ozval se zezadu Kuba.

„Kde seš?“

„Za tou pyramidou.“

„Počkejte!“ okřikl je Mirek. „Nedoporučuju se zatím moc rozcházet, nebo se tady fakt potom nenajdeme. Nejdřív prozkoumáme nejbližší okolí a zkusíme sehnat mapu, nebo si vytvoříme svoji, a teprve potom můžeme blbnout s objevováním Ikei nebo Makra. Takže vy čtyři se budete držet při sobě a shánějte zbraně, žrádlo, brnění, elixíry a všechno, co bysme mohli potřebovat.“

Přes ulici přeběhla pruhovaná ovce. A za ní druhá a pak kráva.

„No to se podrž. On to snad zabydlel zvířatama.“

„Furt lepší než skeletonama a creeperama,“ zkonstatoval Mirek. „Jo a zkuste taky najít nějaký solidní a hlavně bezpečný bydlení na přenocování. Nechtěl bych tu zůstat někde na ulici, až se setmí. Tohle městský bludiště musí být pro zákeřný moby v noci pravým rájem.“

Kubovi se rozdrncel mobil a hned poté i Milanovi.

„A jéje..., volá Markéta,“ prohodil Milan.

„Panebože, hlavně neberte mobily těm otravným holkám,“ vydal instrukci Mirek.